

A kegytárgybolttól balra

[Látó, 2012. október]

Nem volt közöttünk más, csak barátság;
mise alatt kerestem meg a sírját,
sok héttel a temetés után.
A kereszt mellett balra, suttogta
egy kövér szerzetes, távolból
fuvolaszó hallatszott, a sötét termekben menzaillat,
igen, János is zenélt, de ezt hagyjuk;
Teodor atyával átvágtunk a templom hátsó udvarán:
egyik felén gangos ház, másik felén kriptá,
lejáró valahol a kegytárgybolt mellett.

Ahogy a kezünkbe hulltak a lakatok,
azonnal megszólalt a riasztó.
A holtak és az élők világát
komolyan elszigeteljük,
mondta Teodor atya, és erre tényleg
nem lehetett mit válaszolni;
talán lerúghatnám a falról a berendezést,
maga, Teodor atya, úgymint annyi mindent látott,
de végül csak lerohantam a lépcsőn.

A falban kockatáblák: vakablakok egy tiszta folyosóra.
Nem találtam azonnal János sírját,
csak néhány kövön volt felirat:
kézzel írott matrica, így sorakoztak
egymás mellett a holtak, kicsi ellenőrzők;
János olyan nagy volt és vörös.

Rátettem a kezem a kőre:
látod, a homlokomon erősebbek a ráncok,
mint az életrajzom, kezdtem volna Jánosnak
a vigasztaló beszédet, de aztán bevallottam: ez nem igaz.
Már nem emlékszem pontosan, mit mondhattam,
egy pillanatra megijedtem, hogy talán hallja,
de hát ki nem válik nevetségessé,
ha ott van valaki más is.

Háromszor szólalt meg a riasztó, amíg lent voltam,
és még egyszer, mialatt az atyával bezártuk az ajtót.
Ismertem, gyerekkorában ministránsfiú volt,
aztán orvos lett, mondta, míg ránk sötétedett,
és az udvarban kigyúltak a fények.
Nem tudok róla többet mondani,
nem volt más, csak egy távoli barát.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Szócs Petra

Látó Szépirodalmi Folyóirat